

פרוה
(יו"ד סימן צה סעיפים א-ב)

סימן צה סעיף א

דגים שנתבשלו או שניצלו בקדירה של בשר רחוצה יפה שאין שום שומן דבוק בה -- מותר לאוכלם בכותח, משום דהווי "נותן טעם בר נותן טעם דהיתרא".
ואם לא היתה רחוצה יפה -- אם יש בממש שעל פי הקדירה יותר מאחד בששים בדגים, אסור לאוכלם בכותח.

בש"ך (ס"ק א) מבואר שמחזיקים שכל קדירה רחוצה.

סימן צה סעיף ב

ביצה שנתבשלה במים בקדירה חולבת -- מותר לתת אותה בתוך התרנגולת אפילו לכתחילה. אבל אם נתבשלה בקדירה עם בשר ואפילו בקליפה, אסור לאוכלה בכותח.

הגה: ויש מחמירים בצלייה ובישול לאסור "נותן טעם בר נותן טעם". והמנהג לאסור לכתחילה, ובדיעבד מותר בכל עניין.
ודווקא לאכול עם חלב והבשר עצמו. אבל ליתן בכלי שלהם מותר לכתחילה. וכן נהגו.

וכן אם לא נתבשלו או ניצלו תחילה רק עלו בכלי של בשר, מותר לאוכלן עם חלב עצמו. וכן להיפך.
וכן אם היה הכלי שנתבשלו או ניצלו בו לפגם שלא היה בן יומו נוהגין היתר לכתחילה לאוכלן עם המין השני.

וכל זה כשהמאכל אינו דבר חריף. אבל אם היה דבר חריף, כגון שבישלו דברים חריפים בכלי של בשר אפילו אינו בן יומו או שדכו תבלים במדוך של בשר -- אם אכלו בחלב, אוסר אפילו בדיעבד עד דאיכא ששים נגד הבשר הבלוע בהם.
ומכל מקום לא מיקרי מאכל דבר חריף משום מעט תבלין שבו. רק אם כולו הוא דבר חריף, ורובו ככולו.

קדירה בת יומה

אם בישל ירקות בקדירה בשרית בת יומה, יש שלש שיטות עיקריות:

(א) דעת המחבר דמותר לאכול את הירקות עם גבינה כיון שהוא נ"ט בר נ"ט דהיתרא, דהיינו הבשר בקדירה והקדירה בירקות.
בש"ך (ס"ק ג) העלה שהמחבר מודה דלכתחילה אסור לבשל ירקות בקדירה בשרית בת יומה כדי לאוכלן עם גבינה. לפי זה רק אם כבר נתבשלו, אומרים שמותר לאוכלן עם גבינה.

(ב) דעת הרמ"א דלכתחילה אסור לאכול את הירקות עם גבינה כיון שהיתר נ"ט בר נ"ט אינו אלא אם עלו, ולא אם נתבשלו. ואם שניהם חמין, הווי כנתבשלו.
מכל מקום בדיעבד אם כבר נתן את הירקות בגבינה, הרי זה מותר.

(ג) דעת רש"ל (מובא בש"ך ס"ק ד) דאם ניצלו אסור אפילו בדיעבד.